

“Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.”

Kdo nikdy neviděl, jak se plačící dítě vrhá do náručí maminky? **At' už se stalo cokoli, malá nebo velká věc, maminka mu utře slzy, zahrne ho něžnostmi a brzy nato se dítě znovu usmívá.** Stačí mu, že cítí její přítomnost a lásku.

ZAŽÍT A PŘEDAT

Podobně s námi jedná Bůh, který se přirovnává k matce.

Je třeba, abychom **otevřeli oči a srdce, abychom to „viděli“**. V míře, v níž zakoušíme **něžnost Boží lásky**, dokážeme tuto lásku předávat těm, kteří žijí v bolesti a ve zkouškách, a staneme se nástroji útěchy.

SÍLET BOLEST

Taková je i niterná a konkrétní zkušenost Chiary Lubichové: **« Pane, dej mi všechny, kteří jsou sami...** Pocítila jsem ve svém srdci vášnivě zaujetí, které zaplavuje tvé srdce pro všechnu opuštěnost, v níž je ponořen celý svět. **Miluji každého tvora nemocného a osamělého.** Kdo je potěší v pláči? Kdo spolu s nimi prožívá jejich pomalé umírání? A kdo přivine na své srdce srdce zoufalé?

BÝT JEHO NÁRUČÍ

«Dopřej mi, Pane, abych byla ve světě hmatatelnou svátostí tvé lásky: abych byla tvou náručí, která přivine a pojme do sebe v lásce všechnu samotu světa».

jsou život

Ahoj, jsem Omar, je mi 15 let

SPOLEČNĚ TO JDE

Ve škole byl spolužák, který při hodině tělocviku nic nezvládal a ostatní se mu posmívali. **Nechápal jsem, proč se k němu pořád tak chovají.**

Jak bych chtěl já, aby se ke mně chovali, kdybych byl na jeho místě?

V tu chvíli jsem tomu spolužákovi řekl: **“Zkus to, uvidíš, že to zvládneš!”**. On mi odpověděl: **“Nevidíš, že se o to pokouším a nejde mi to. Podívej se, jak se mi ostatní smějí!”**.

Začal jsem mu pomáhat, dokud to nedokázal. Od té chvíle **si spolu vyprávíme, co prožíváme**, říkáme si zkušenosti, které máme se slovem života a pomáháme si s učením.

Stala se vám také nějaká podobná zkušenost?

